

Els 18 anys invisibles d'en Mateu Pujals

Davant la portalada de l'església, Mateu Pujals intentava recordar la seva infantesa reflectida en l'americana blanca i la camisa blau-cel del seu fill Mateuet que esperava, fent picar les sabates noves contra els graons d'entrada al temple, que el fessin passar per rebre la seva primera comunió.

Li semblava recordar les pessigolles del primer dia de classe amb els germans Maristes amb poc més de 6 anys, o aquell gol decisiu que va marcar més endavant en un partit de catalans contra estrangers al càmping de la Costa Daurada, en un dels molts estius que va passar en aquella ciutat de caravanes entre arbres plantats en fileres i jardineres de fòssils de petxines.

Fins i tot creia tenir present la memòria de les seves primeres trobades amoroses a l'institut o del dia que es va casar, just quant complia els 18 anys, amb la Marta, la dona que seguia al seu costat tot i maleint cada dia "aquest collons d'amnèsia" que l'obligava a repetir sainets contínuament i repassar cada matí un breu resum de la seva vida per evitar que es perdés en el marasme del present.

Mateu Pujals tenia una estranya melangia que tot just li permetia retenir records breument només si eren escrits o parlats. Quan sospitava que vivia un moment que calia recordar, serrava les dents i mastegava paraules en veu baixa. Però ni així, en la majoria d'ocasions no podia retenir la memòria més de 4 o 5 hores, just el temps per asseure's en un banc i prendre'n nota.

En un principi a la Marta aquesta amnèsia li va resultar "interessant", li feia veure el Mateu com un "boig despistat". Però poc a poc va anar caient en la rutina depressiva del dictàfon, com ella en deia pocs anys després de casats, i tot i que es va conformar amb els desitjos de la providència, va submergir-se en el pou dels records i va començar a perdre la consciència del present.

Abans del casament, la tieta Cristina, que en realitat era la germana de la iaia Carmeta, va allisonar la Marta sobre com havia de mantenir la flama dels records del seu futur marit. No en va ella havia passat 18 anys receptant memòria dia a dia al seu nebot en forma de relats contra l'amnèsia, asseguda al menjador i deixant anar la lletania, de manera que es coneixia la vida d'en Mateu amb més detall que ell mateix.

El dia del seu 18e aniversari, la tieta Cristina, va acompanyar en Mateu de casa a l'altar i el va deixar allà amb una instrucció precisa "queda't aquí fins que no arribi la núvia i quan et preguntin digues que sí". Des d'aquell sí la Marta es va fer càrrec de la memòria d'en Mateu i al llarg del temps, en Mateu es va fer càrrec de fer viure el present a la Marta.

Dotze anys més tard el Mateuet Pujals havia de fer la primera comunió i semblava tenir consciència del seu present i apilava els records sense dificultats. Els seus pares li havien sabut transmetre un cosit temporal que li permetia veure el futur amb esperança.